

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
ROCKET

GILLIAN FLYNN

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΑΓΟΡΙ ΧΑΝΕΙ ΚΟΡΙΤΣΙ

* Όλες οι σημειώσεις του βιβλίου ανήκουν στη μεταφράστρια.

Η μέρα που συνέβη

Όταν σκέφτομαι τη γυναίκα μου, πάντα σκέφτομαι το κεφάλι της. Το σχήμα του. Ήταν το πρώτο πράγμα που πρόσεξα όταν την πρωτοείδα, και είχε κάτι το υπέροχο. Έμοιαζε σαν γυαλιστερό σπυρί καλαμποκιού ή σαν βότσαλο του ποταμού. Αυτό που οι Βικτοριανοί θα αποκαλούσαν *εξαίσια σχηματισμένο κεφάλι*. Μπορούσες άνετα να φανταστείς πώς θα ήταν το κρανίο της.

Θα αναγνώριζα το κεφάλι της παντού.

Αλλά κι αυτό που είναι μέσα του. Το σκέφτομαι κι αυτό: Το μυαλό της. Τον εγκέφαλό της, όλες εκείνες τις σπείρες όπου οι σκέψεις πηγαινοέρχονται σαν βιαστικές, φρενιασμένες σαρανταποδαρούσες. Σαν κανένα παιδί, φαντάζομαι να ανοίγω το κρανίο της, να ξετυλίγω τον εγκέφαλό της και να τον εξετάζω προσεκτικά, να προσπαθώ να πιάσω και να ξεδιαλύνω τις σκέψεις της. *Τι σκέφτεσαι, Έιμι;* Αυτή είναι η ερώτηση που έκανα πιο συχνά κατά τη διάρκεια του γάμου μας, έστω κι αν την έκανα από μέσα μου και όχι στο πρόσωπο που θα μπορούσε να μου απαντήσει. Φαντάζομαι πως αυτές οι ερωτήσεις μαζεύονται σαν σύννεφα που προμηνύουν καταιγίδα πάνω από όλους τους γάμους: *Τι σκέφτεσαι; Τι νιώθεις; Ποιος είσαι; Τι κάναμε ο ένας στον άλλον; Τι θα κάνουμε ο ένας στον άλλον;*

Τα μάτια μου άνοιξαν απότομα στις έξι π.μ. ακριβώς – χωρίς να τρε-

μποαίξω τις βλεφαρίδες, χωρίς να τα ανοιγοκλείσω προσπαθώντας να συνειδητοποιήσω πού βρίσκονται. Το ξύπνημά μου ήταν μηχανικό. Τα βλέφαρά μου άνοιξαν σαν να ήμουν καμιά από εκείνες τις ανατριχιαστικές κούκλες των εγαστρίμυθων: με ένα κλικ. Ο κόσμος είναι μαύρος, και μετά, κλικ, η παράσταση αρχίζει! Το ρολόι έλεγε 6-0-0 – μες στα μούτρα μου, το πρώτο πράγμα που είδα. 6-0-0. Ένωσα παράξενα. Σπάνια ξυπνούσα ακριβώς. Ήμουν τύπος των ακανόνιστων ωρών: 8:43, 11:51, 9:26. Στη ζωή μου δεν υπήρχαν ξυπνητήρια να με ταραίζουν.

Εκείνη τη στιγμή, στις 6-0-0, ο ήλιος σκαρφάλωσε στον ουρανό πάνω από τις βελανιδιές και φανερώθηκε στην ολότητά του, ένας θυμωμένος καλοκαιρινός θεός. Η αντανάκλασή του ταξίδεψε λαμπερή στο ποτάμι κι έφτασε ως το σπίτι μας, ένα μακρύ δάχτυλο που διαπερνούσε τις αραχνοῦφαντες κουρτίνες της κρεβατοκάμαρας και με έδειχνε, σαν «κατηγορώ»: *Σε έχουν δει. Θα σε δουν.*

Έμεινα κουλουριασμένος στο κρεβάτι, στο κρεβάτι που είχαμε στη Νέα Υόρκη και που τώρα βρισκόταν στο καινούργιο μας σπίτι. Ακόμη το αποκαλούσαμε καινούργιο κι ας μέναμε εδώ ήδη δυο χρόνια. Είναι ένα νοικιασμένο σπίτι δίπλα στον Μισισιπή, ένα σπίτι που φωνάζει Νεόπλουτοι των Προαστίων, το σπίτι που ονειρευόμουν πιτσιρίκι στη γειτονιά με τα φτωχόσπιτα και τις κουρελιασμένες μοκέτες τους. Το σπίτι που αμέσως ένωσα οικείο: ένα τυπικό, μεγάλο, άνετο, ολοκαίνουργιο σπίτι που η γυναίκα μου σίγουρα θα σιχαινόταν. Και όντως το σιχάθηκε.

«Να βγάλω την ψυχή μου πριν μπω μέσα;» Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που είπε μόλις φτάσαμε. Ήταν ένας συμβιβασμός: Η Έιμι επέμενε να νοικιάσουμε, και όχι να αγοράσουμε, στη μικρή πόλη του Μιζούρι απ' όπου κατάγομαι, ελπίζοντας ότι δεν θα μέναμε εδώ

για πολύ. Τα μοναδικά σπίτια όμως που νοικιάζονταν ήταν συγκεντρωμένα σ' αυτήν τη χρεοκοπημένη συνοικία: μια μικροσκοπική πόλη-φάντασμα γεμάτη επαύλεις που ανήκαν σε τράπεζες, χτυπημένες από την ύφεση, με χαμηλές πια τιμές, μια γειτονιά που πέθανε πριν καλά καλά γεννηθεί. Ήταν συμβιβασμός, αλλά η Έιμι δεν το είδε έτσι, καθόλου έτσι. Για εκείνην ήταν ένα καπρίτσιο μου για να την τιμωρήσω. Έβαζα το μαχαίρι πιο βαθιά στην πληγή, από κακία και εγωισμό. Την έσερνα, σαν άνθρωπος των σπηλαίων, σε μια πόλη που μέχρι τότε απέφευγε φανατικά, και την ανάγκαζα να ζήσει σε ένα σπίτι σαν κι αυτά που κορόιδευε. Υποθέτω πως δεν είναι συμβιβασμός όταν μόνο ο ένας πιστεύει κάτι τέτοιο. Αλλά έτσι ήταν οι δικοί μας συμβιβασμοί. Ο ένας από τους δύο κατέληγε πάντα θυμωμένος. Κι αυτός ο ένας ήταν συνήθως η Έιμι.

Μην κατηγορείς εμένα γι' αυτό το χτύπημα, Έιμι. Το χτύπημα του Μιζούρι. Κατηγόρησε την οικονομία, την κακή τύχη, τους γονείς μου, τους γονείς σου, το ίντερνετ, όσους χρησιμοποιούν το ίντερνετ. Κάποτε ήμουν δημοσιογράφος. Έγραφα για τηλεόραση και ταινίες και βιβλία. Τότε που οι άνθρωποι διάβαζαν ακόμη έντυπα, τότε που όλοι νοιάζονταν για τη γνώμη μου. Είχα έρθει στη Νέα Υόρκη στα τέλη της δεκαετίας του '90, στην ύστατη πνοή των ένδοξων ημερών, μόνο που τότε κανείς δεν είχε ιδέα. Η Νέα Υόρκη ήταν τίγκα στους γραφιάδες, κανονικούς γραφιάδες, γιατί τότε υπήρχαν περιοδικά, κανονικά περιοδικά, πολλά περιοδικά. Ήταν η εποχή που το ίντερνετ το φύλαγαν ακόμη στην άκρη του εκδοτικού κόσμου σαν κάποιο εξωτικό ζώο – του πετούσαν λίγες κροκέτες, το κρατούσαν από το λουρί και το κοίταζαν όπως χόρευε, αχ, τι χαριτωμένο, σίγουρα δεν θα μας σκοτώσει το βράδυ που θα κοιμόμαστε. Σκεφτείτε το: Μια εποχή που πιτσιρικάδες οι οποίοι μόλις είχαν

τελειώσει το πανεπιστήμιο έρχονταν στη Νέα Υόρκη και πληρώνονταν για να γράφουν. Δεν είχαμε ιδέα ότι ξεκινούσαμε καριέρες που μέσα σε μια δεκαετία θα εξαφανίζονταν.

Δούλευα επί έντεκα χρόνια, και μετά ξαφνικά δεν δούλευα – τόσο απότομα και γρήγορα έγιναν όλα. Σ' όλη τη χώρα τα περιοδικά άρχισαν να κλείνουν το ένα μετά το άλλο, υποκύπτοντας σε μια ξαφνική αρρώστια που έφερε η χρεοκοπημένη οικονομία. Οι γραφιάδες (όλων των ειδών: φερέλπιδες μυθιστοριογράφοι, αναλυτικοί στοχαστές, άνθρωποι που το μυαλό τους δεν δουλεύει αρκετά γρήγορα για να μπλογκάρουν, να λινκάρουν, να τουιτάρουν, κυρίως πεισματάρηδες φαφλατάδες γέροι) είχαν ξοφλήσει. Ήμασταν κάτι σαν τους καπελάδες ή τους κατασκευαστές καμτσικιών: η εποχή μας είχε τελειώσει. Τρεις εβδομάδες μετά την απόλυσή μου, απολύθηκε και η Έιμι από τη δουλειά της, ό,τι κι αν ήταν αυτή. (Τώρα νιώθω την Έιμι να σκύβει αποπάνω μου και να χαμογελάει αυτάρεσκα για την έκταση που έδωσα στην ανάλυση της δικής μου καριέρας, της δικής μου ατυχίας, ενώ ξεμπέρδεψα με τη δική της περίπτωση με μία μόνο πρόταση. Θα σας έλεγε ότι αυτό ήταν χαρακτηριστικό μου. *Κλασικός Νικ*, θα έλεγε. Αυτή ήταν η αγαπημένη της επωδός: *Κλασικός Νικ, που...* και ό,τι ακολουθούσε, ό,τι ήταν *κλασικός* εγώ, ήταν κακό.) Ήμασταν δύο άνεργοι ενήλικες, τριγυρνούσαμε επί εβδομάδες με τις κάλτσες και τις πιτζάμες στο σπίτι μας στο Μπρούκλιν, αδιαφορώντας για το μέλλον, πετώντας σε τραπέζια και καναπέδες γράμματα που δεν μπαίναμε στον κόπο να ανοίξουμε, τρώγοντας παγωτό στις δέκα το πρωί και ρίχνοντας γερούς μεσημεριανούς ύπνους.

Μια μέρα χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η δίδυμη αδερφή μου. Η Μάργκο είχε επιστρέψει στο πατρικό μας μετά την απόλυσή της

έναν χρόνο νωρίτερα – αυτό το κορίτσι είναι πάντα ένα βήμα μπροστά από μένα, ακόμα και στην γκαντεμιά. Η Μάργκο μού τηλεφώνουσε από το παλιό καλό Βόρειο Κάρθιτζ στο Μιζούρι, από το σπίτι όπου μεγαλώσαμε, και, καθώς άκουγα τη φωνή της, την είδα μπροστά μου: δέκα χρονών, με μαύρα μαλλιά και τζιν φόρμα με κοντά μπατζάκια, να κάθεται στην πίσω αποβάθρα στο σπίτι των παππούδων μας, το κορμί της χυμένο σαν παλιό μαξιλάρι, τα αδύνατα πόδια της να κρέμονται στο νερό, να χαζεύει το ποτάμι που κυλούσε πάνω από τα λευκά πόδια της με τόση προσήλωση, ολότελα απορροφημένη από τον εαυτό της ακόμα κι ως παιδί.

Η φωνή της Γκο ακουγόταν βραχνή και ζεστή, ακόμα κι όταν σου έλεγε άσχημα νέα. Η ακατάβλητη μητέρα μας πέθαινε. Ο πατέρας μας είχε σχεδόν φύγει – το (μοχθηρό) μυαλό του και η (μίζερη) καρδιά του, και τα δύο ζοφερά καθώς βάδιζε προς το απέραντο γκρίζο άγνωστο. Αλλά απ’ό,τι φαινόταν, η μητέρα μας θα τον προλάβαινε. Είχε έξι μήνες, ίσως έναν χρόνο. Κατάλαβα ότι η Γκο είχε πάει να βρει τον γιατρό μόνη της, είχε κρατήσει προσεκτικές σημειώσεις με τα τσαπατσούλικα γράμματά της και μετά προσπαθούσε κλαίγοντας να αποκρυπτογραφήσει τι είχε γράψει. Ημερομηνίες και δοσολογίες.

«Σκατά, δεν έχω ιδέα τι λέει εδώ, εννιάρι είναι αυτό; Βγάζει καν νόημα;» είπε κι εγώ τη διέκοψα. Η αδερφή μου μου έδινε κάτι να κάνω, έναν σκοπό, τον κρατούσε στο χέρι της σαν φρούτο. Παραλίγο να κλάψω από ανακούφιση.

«Θα ’ρθω πίσω, Γκο. Θα μετακομίσουμε εκεί. Δεν είναι ανάγκη να το περάσεις όλο αυτό μόνη σου».

Δεν με πίστεψε. Άκουγα την ανάσα της στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Σοβαρολογώ, Γκο. Γιατί όχι; Εδώ δεν υπάρχει τίποτα».

Ξεφύσηξε δυνατά. «Και η Έιμι;»

Αυτό δεν το είχα σκεφτεί και πολύ. Απλώς υπέθετα ότι θα πακέταρα τη νεοϋορκέζα γυναίκα μου, με τα νεοϋορκέζικα ενδιαφέροντά της και τη νεοϋορκέζικη αλαζονεία της, και θα την έπαιρνα μακριά από τους νεοϋορκέζους γονείς της –θα αφήναμε πίσω μας το φρενιασμένο, συναρπαστικό κομμάτι του Μανχάταν που ερχόταν απ’ το μέλλον– και θα τη μεταφύτευα σε μια μικρή πόλη δίπλα στο ποτάμι στο Μιζούρι και όλα θα ήταν μια χαρά.

Δεν είχα καταλάβει ακόμη πόσο ανόητος, πόσο αισιόδοξος και, ναι, πόσο κλασικός Νικ ήμουν που το είχα σκεφτεί έτσι. Ούτε ήξερα τι δυστυχία θα μας έφερνε.

«Μια χαρά θα είναι. Η Έιμι...» Εδώ θα έπρεπε να πω «Η Έιμι αγαπάει τη μαμά». Αλλά δεν μπορούσα να πω στην Γκο ότι η Έιμι αγαπούσε τη μάνα μας, γιατί έπαιτα από τόσο καιρό η Έιμι καλά καλά δεν την ήξερε. Οι ελάχιστες συναντήσεις τους τις είχαν αφήσει και τις δύο μπερδεμένες. Μέρρες μετά η Έιμι ανέλυε τις κουβέντες τους –«και τι εννοούσε λέγοντας...»– λες και η μάνα μου ήταν η γερόντισσα της φυλής που είχε έρθει από την τούντρα φορτωμένη ωμό κρέας από γιαικ και κουμπιά για να τα ανταλλάξει προκειμένου να αποσπάσει κάτι από την Έιμι.

Η Έιμι δεν ήθελε να γνωρίσει την οικογένειά μου, δεν ήθελε να γνωρίσει τον τόπο όπου γεννήθηκα, αλλά παρ’ όλα αυτά, για κάποιον λόγο, εγώ πίστευα ότι ήταν καλή ιδέα να μετακομίσουμε εκεί.

Η πρωινή ανάσα μου ζέστανε το μαξιλάρι. Άλλαξα θέμα στο μυαλό μου. Σήμερα δεν ήταν μέρα για αυτομαστίγωμα ή μεταμέλεια, ήταν

μέρα για δράση. Αποκάτω άκουγα έναν ήχο που είχα σχεδόν ξεχάσει: η Έιμι ετοίμαζε πρωινό. Ξύλινα ντουλάπια χτυπούσαν (μπαμ-μπαμ!), πράγματα κουδούνιζαν μέσα σε μεταλλικά δοχεία και γυάλινα βάζα (ντινγκ-ντινγκ!), μεταλλικά και σιδερένια κατσαρολικά ξεδιαλέγονταν (κλανγκ-κλανγκ!). Μια γαστρονομική ορχήστρα συντονιζόταν κι ετοιμαζόταν με θόρυβο κι ορμή για το φινάλε: μια φόρμα για κέικ έπαιξε ντραμς κυλώντας στο πάτωμα και χτύπησε στον τοίχο σαν κύμβαλο. Κάτι εντυπωσιακό δημιουργούνταν, πιθανόν μια κρέπα, γιατί οι κρέπες είναι κάτι ιδιαίτερο, και σήμερα η Έιμι θα ήθελε να ετοιμάσει κάτι ιδιαίτερο.

Ήταν η επέτειός μας. Πέντε χρόνια.

Πήγα ξυπόλυτος ως την άκρη της σκάλας και με τα δάχτυλα των ποδιών μου να βουλιάζουν μες στην παχιά μοκέτα που η Έιμι σιχαινόταν για λόγους αρχής στάθηκα και αφουγκράστηκα, ενώ προσπαθούσα να αποφασίσω αν ήμουν έτοιμος να κατέβω να συναντήσω τη γυναίκα μου. Η Έιμι ήταν στην κουζίνα και δεν είχε ιδέα για τον δισταγμό μου. Σιγοτραγουδούσε έναν σκοπό μελαγχολικό και γνώριμο. Προσπάθησα να καταλάβω τι ήταν –ήταν κανένα φορκ τραγούδι; Μήπως κανένα νανούρισμα;– και μετά συνειδητοποίησα ότι ήταν το τραγούδι από το *M.A.S.H.* Το *Suicide is painless*. Κατέβηκα τα σκαλιά.

Κοντοστάθηκα στο κατώφλι και βάλθηκα να παρατηρώ τη γυναίκα μου. Τα ξανθά μαλλιά της ήταν μαζεμένα –η αλογοουρά της κουνιόταν χαρωπά πέρα δώθε σαν σχοινάκι– και πιπιλούσε αφηρημένη το καμένο δάχτυλό της, ενώ συνέχιζε να σιγοτραγουδάει. Τραγουδούσε σχεδόν ψιθυριστά γιατί ήταν ασυναγώνιστη στην κατακρεούργηση στίχων. Όταν τα είχαμε πρωτοφτιάξει, είχαμε πετύχει ένα τραγούδι των Genesis στο ραδιόφωνο που έλεγε: «Μοιά-

ζει να 'χει το αόρατο άγγιγμα, ναι». Και η Έιμι αντ' αυτού τραγούδησε «Παίρνει το καπέλο μου και το βάζει στο πάνω ράφι». Όταν τη ρώτησα πώς γινόταν να νομίζει ότι οι στίχοι ήταν έστω και λίγο, ελάχιστα, μιαν ιδέα, σωστοί, μου είπε ότι πάντα πίστευε πως η γυναίκα στο τραγούδι αγαπούσε τον άντρα γιατί του έβαζε το καπέλο του στο πάνω ράφι. Τότε κατάλαβα ότι μου άρεσε, ότι μου άρεσε πολύ, το κορίτσι που είχε μια εξήγηση για τα πάντα.

Υπάρχει κάτι το ενοχλητικό στο να ανακαλείς μια ζεστή ανάμνηση και να νιώθεις παγωνιά.

Η Έιμι περιεργαζόταν την κρέπα που τσιτσίριζε στο τηγάνι κι έγλειψε κάτι από τον καρπό της. Είχε ύφος θριαμβεύτριας, ύφος συζύγου. Αν την έπαιρνα στην αγκαλιά μου, σίγουρα θα μύριζε μούρα και ζάχαρη άχνη.

Όταν με είδε να στέκομαι εκεί με το βρόμικο μποξεράκι μου και τα μαλλιά μου όρθια σαν του Heat Miser,* έγειρε στον πάγκο της κουζίνας και είπε: «Γεια σου, όμορφε».

Χολή και τρόμος ανέβηκαν στον λαιμό μου και σκέφτηκα: *Εντάξει, πάμε.*

Άργησα πολύ να πάω στη δουλειά. Η αδερφή μου κι εγώ κάναμε κάτι ανόητο όταν μετακομίσαμε εδώ. Κάναμε αυτό που πάντα συζητούσαμε. Ανοίξαμε μπαρ. Δανειστήκαμε λεφτά από την Έιμι,

* Χαρακτήρας από την αμερικανική παιδική τηλεταινία *The Year Without a Santa Claus* (1974). Ο Heat Miser είναι νευρικός αλλά άκακος. Τα μαλλιά του, που μοιάζουν με φλόγες, συμβολίζουν πιθανόν τη θερμοκέφαλη φύση του. Η τηλεταινία ήταν βασισμένη στο ομότιτλο βιβλίο της Phyllis McGinley.

80.000 δολάρια, που κάποτε δεν ήταν τίποτα για εκείνη, μετά όμως ήταν τα πάντα. Ορκίστηκα ότι θα της τα επέστρεφα με τόκο. Δεν ήθελα να είμαι ο άντρας που δανείζεται από τη γυναίκα μου – φανταζόμουν τον πατέρα μου να μορφάζει στην ιδέα και μόνο. Υπάρχουν πολλά είδη αντρών, η πιο απαξιωτική του φράση, που δεν αποτελείωνε ποτέ: *και εσύ είσαι το είδος που δεν μου αρέσει*.

Αλλά ήταν πράγματι μια πρακτική απόφαση, μια έξυπνη επιχειρηματική κίνηση. Και εγώ και η Έιμι χρειαζόμασταν καινούργιες καριέρες – και η δική μου θα ήταν αυτή. Κάποτε θα διάλεγε κι αυτή μία, μπορεί και όχι, αλλά εντωμεταξύ, είχαμε ένα εισόδημα, χάρη στα τελευταία χρήματα από το καταπίστευμά της. Όπως και το νεοπλουτίστικο σπίτι που νοίκιασα, έτσι και το μπαρ ήταν ορόσημο στις παιδικές μου αναμνήσεις – ένα μέρος όπου πηγαίνουν οι μεγάλοι και κάνουν πράγματα για μεγάλους. Ίσως γι' αυτό επέμενα τόσο να το αγοράσω από την ώρα που έχασα τα προς το ζην. Είναι κάτι που μου θυμίζει ότι, όπως και να 'χει, είμαι ένας ενήλικας, ένας χρήσιμος άνθρωπος, ακόμα κι αν έχασα τη δουλειά που με έκανε όλα όσα ήμουν. Δεν θα ξανακάνω το ίδιο λάθος: Οι πάλοι ποτέ άφθονοι γραφιάδες των περιοδικών θα συνέχιζαν να αποδεκατίζονται – από το ίντερνετ, από την ύφεση, από το αμερικανικό κοινό, που προτιμά να βλέπει τηλεόραση ή να παίζει βιντεοπαιχνίδια ή να ενημερώνει ηλεκτρονικά τους φίλους του ότι, ας πούμε, *η βροχή είναι χάλια!* Αλλά δεν υπάρχει καμία εφαρμογή που να σε μεθάει με μπέρμπον σε ένα δροσερό, σκοτεινό μπαρ, μια ζεστή μέρα. Ο κόσμος πάντα θα θέλει ένα ποτό.

Το μπαρ μας είναι γωνιακό και η αισθητική του λίγο χύμα, λίγο απ' όλα. Το πιο δυνατό χαρακτηριστικό του είναι τα μασίφ βικτοριανά ράφια για τα ποτά, από ξύλο βελανιδιάς, με τα σκαλιστά κεφάλια δρά-

κων και πρόσωπα αγγέλων – εξαιρετική δουλειά ιδίως γι’ αυτήν την εποχή που είναι τίγκα στη σκατένια πλαστικούρα. Το μπαρ κατά τ’ άλλα είναι άθλιο, μια έκθεση των χειρότερων αντικειμένων κάθε δεκαετίας: πάτωμα από λινόλαιο εποχής Αϊζενχάουερ, με τις άκρες του να γυρίζουν προς τα πάνω σαν καμένο φρυγανισμένο ψωμί. Τοίχοι με ξύλινη επένδυση αμφίβολης ποιότητας, βγαλμένοι από ερασιτεχνική τσόντα των σέβεντις. Φωτιστικά δαπέδου με λάμπες αλογόνου, ένας τυχαίος φόρος τιμής στο φοιτητικό μου δωμάτιο τη δεκαετία του ’90. Το τελικό αποτέλεσμα είναι παράξενα οικείο – περισσότερο μοιάζει με το παραμελημένο χαμόσπιτο κάποιου παρά με μπαρ. Και υπάρχει και μια ευτυχής σύμπτωση: Μοιραζόμαστε το πάρκινγκ με τη διπλανή αίθουσα μπόουλινγκ, και όταν η πόρτα μας ανοίγει διάπλατα, ο ήχος από τα στράικ αβαντάρει την είσοδο του πελάτη.

Το ονομάσαμε «Το Μπαρ». Το επιχείρημα της αδερφής μου ήταν: «Ο κόσμος θα μας θεωρήσει είρωνες και όχι ανέμπνευστους».

Ναι, νομίζαμε ότι ήμασταν έξυπνοι Νεοϋορκέζοι – ότι το όνομα ήταν ένα μεταμοντέρνο αστείο που κανείς άλλος δεν θα καταλάβαινε, τουλάχιστον όχι όπως το καταλαβαίναμε εμείς. Δεν θα το μεταλάβαινε. Φανταζόμασταν τους ντόπιους να συνοφρυώνονται: Γιατί το ονομάσατε «Το Μπαρ»; Αλλά ο πρώτος μας πελάτης, μια γυναίκα με γκρίζα μαλλιά, πολυεστιακά γυαλιά και ροζ φόρμα είπε: «Μ’ αρέσει το όνομα. Όπως στο *Πρόγευμα στο Τίφανις*, όπου ο γάτος της Όντρεϊ Χέμπμπορν λεγόταν “Γάτος”».

Έπειτα από αυτό νιώθαμε πολύ λιγότερο ανώτεροι, πράγμα που ήταν καλό.

Μπήκα στο πάρκινγκ και περίμενα μέχρι που άκουσα ένα στράικ από την αίθουσα μπόουλινγκ – *ευχαριστώ, ευχαριστώ, φίλοι μου* – και μετά βγήκα από το αυτοκίνητο. Θαύμασα τον γύρω χώρο, ακό-

μη δεν είχα βαρεθεί το έρημο τοπίο: το ταχυδρομείο απέναντι μια χοντροκοπιά με κίτρινα τούβλα (τώρα πια κλειστό τα Σάββατα), το ταπεινό μεζ κτίριο γραφείων λίγο πιο κάτω (τώρα πια κλειστό, τελεία). Ο τόπος δεν ευημερούσε. Ούτε κατά διάνοια. Διάολε, το μέρος αυτό δεν ήταν καν μοναδικό, ήταν το ένα από τα δύο Κάρθιτζ στο Μιζούρι – το δικό μας είναι για την ακρίβεια το Βόρειο Κάρθιτζ, πράγμα που το κάνει να ακούγεται σαν αδελφή πόλη του άλλου Κάρθιτζ, παρόλο που απέχει εκατοντάδες χιλιόμετρα και είναι το πιο ασήμαντο από τα δύο: μια γραφική μικρή πόλη της δεκαετίας του '50 που μεγάλωσε κι έγινε ένα κλασικό μεσαίου μεγέθους προάστιο και αυτό το θεώρησε πρόοδο. Έστω κι έτσι όμως, εδώ είχε μεγαλώσει η μαμά μου, εδώ είχε μεγαλώσει εμένα και την Γκο. Είχε ιστορία. Τουλάχιστον τη δική μου ιστορία.

Καθώς διέσχιζα το τσιμεντένιο και χορταριασμένο πάρκινγκ πεγαίνοντας προς το μπαρ, κοίταξα ως την άλλη άκρη του δρόμου και είδα το ποτάμι. Αυτό αγαπούσα πάντα στην πόλη μας. Δεν είμαστε χτισμένοι σε καμιά προστατευμένη όχθη με θέα τον Μισισιπή – είμαστε πάνω στον Μισισιπή. Θα μπορούσα να ακολουθήσω τον δρόμο και να μπω με τη μία στο ποτάμι, ένα μέτρο βάθος, και να τραβήξω για το Τενεσί. Κάθε κτίριο στο κέντρο της πόλης έχει γραμμές, τραβηγμένες με το χέρι, στα σημεία που χτύπησε το ποτάμι κατά την πλημμύρα του '61, του '75, του '84, του '93, του '07, του '08, του '11. Και ούτω καθεξής.

Το ποτάμι τώρα δεν ήταν φουσκωμένο αλλά κυλούσε γοργά, με ορμητικά γλιτσιασμένα ρεύματα. Αντίστοιχα γρήγορα κινούνταν και μια μεγάλη ουρά ανθρώπων· είχαν όλοι το βλέμμα χαμηλωμένο και τους ώμους σφιγμένους, και περπατούσαν αποφασιστικά προς το πουθενά. Καθώς τους παρατηρούσα, ο ένας σήκωσε το

βλέμμα του και με κοίταξε ξαφνικά. Το πρόσωπό του ήταν σκιασμένο, μια οβάλ μαυρίλα. Απέστρεψα το βλέμμα μου.

Ένιωσα μια ξαφνική παρόρμηση να μπω στο μπαρ. Είχα προχωρήσει μόλις πέντε έξι μέτρα κι ένιωθα τον ιδρώτα να κατηφορίζει στον λαιμό μου – ο ήλιος ακόμη ήταν ένα θυμωμένο μάτι στον ουρανό. Σε έχουν δει.

Τα σωθικά μου ανακατεύτηκαν και τάχυνα το βήμα μου. Χρειάζονται ένα ποτό.

Πόσο καλά πιστεύεις πως γνωρίζεις αυτόν που αγαπάς; Αυτό πρέπει να αναρωτήθηκε ο Νικ Νταν το πρωινό της πέμπτης επετείου του γάμου του διαπιστώνοντας ότι η σύζυγός του Έιμι έχει εξαφανιστεί. Η αστυνομία αμέσως υποψιάζεται τον Νικ. Οι φίλοι της αποκαλύπτουν ότι η Έιμι φοβόταν τον άντρα της και ότι του κρατούσε μυστικά. Αυτός παίρνει όρκο πως τα πράγματα δεν ήταν έτσι. Ενώ τα ενοχοποιητικά στοιχεία έρχονται στο φως το ένα μετά το άλλο, ο Νικ επιμένει στην αθωότητά του. Τι έχει πραγματικά συμβεί στην όμορφη σύζυγό του;

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΕΤΑΦΕΡΘΗΚΕ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΦΙΝΤΣΕΡ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΟΝ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΜΕ ΟΣΚΑΡ ΜΠΕΝ ΑΦΛΕΚ. ΤΟ ΣΕΝΑΡΙΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ΥΠΟΓΡΑΦΕΙ Η ΙΔΙΑ Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Καθληλωτικό θρίλερ και καυτό πορτρέτο ενός γάμου. Η ιστορία έχει τόσες ανατροπές που η κατάληξη είναι κυριολεκτικά απίθανο να προβλεφθεί.

Booklist

TWENTIETH CENTURY FOX AND REGENCY ENTERPRISES PRESENT A DAVID FINCHER FILM BEN AFFLECK ROSAMUND PIKE
"GONE GIRL" NEIL PATRICK HARRIS TYLER PERRY MUSIC BY TRENT REZNOR & ATTICUS ROSS COSTUME DESIGNER TRISH SUMMERVILLE
FILM EDITOR KIRK BAXTER, A.C.E. PRODUCTION DESIGNER DONALD GRAHAM BURT DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JEFF CRONENWETH, A.S.C. EXECUTIVE PRODUCERS LESLIE DIXON BRUNA PAPANDREA
PRODUCED BY ARNON MILCHAN JOSHUA DONEN REESE WITHERSPOON CEAN CHAFFIN BASED ON THE NOVEL BY GILLIAN FLYNN
SCREENPLAY BY GILLIAN FLYNN DIRECTED BY DAVID FINCHER
www.GoneGirlMovie.com

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-0736-8

9 786180 307368
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ 80736